

Lenka
Rožnovská

TATÍNKU, nezllob!

namalovala
Markéta
Vydrová

čte | ní |
pro |
prv | ňáč |
ky

 GRADA®

čte ní
pro
prv ňáč
ky

 GRADA®

Lenka
Rožnovská

TATÍNKU,
nezlob!

namalovala
Markéta
Vydrová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

TATÍNKU, NEZLOB!

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5272. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Markéta Vydrová (www.marketavydrova.cz)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh a zpracování obálky Markéta Vydrová
Počet stran 88
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

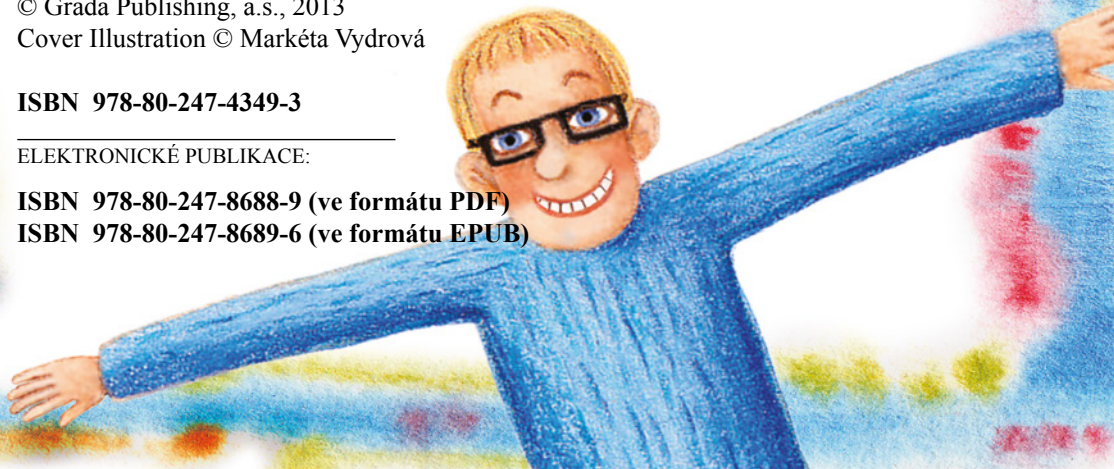
© Grada Publishing, a.s., 2013
Cover Illustration © Markéta Vydrová

ISBN 978-80-247-4349-3

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8688-9 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8689-6 (ve formátu EPUB)

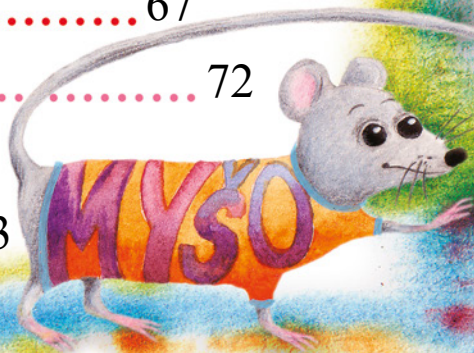

Obsah:

Předmluva	7
Všetečkovi	9
Pan prodáváč Čibro	14
Myšocink	18
Bublihvízd	22
Kudrna kudrnatá	27
Zježovač	32
Ježkovi	37
dabloňové kadeřnictví	41
Obaleč jablečný	46
Lapač obaleče	51
Tatínek je velký kluk	57
Tatínku, nezlob!	62
Kino	67
Útok Popikornů	72
Úklid	78
Návrat	83

PŘEDMLUVA

TATÍNKU, nezlub!

Baruška Všetečková se nikdy nenudí.
Její tatínek je totiž vynálezce.

A ona je celá po něm. Proto spolu vynalézají prapodiřné věci. Co na tom, že se občas jejich vynálezy nepovedou a maminka pak musí všechno dávat do pořádku. Chcete-li se o všetečkových dozvědět víc, obraťte na další list.

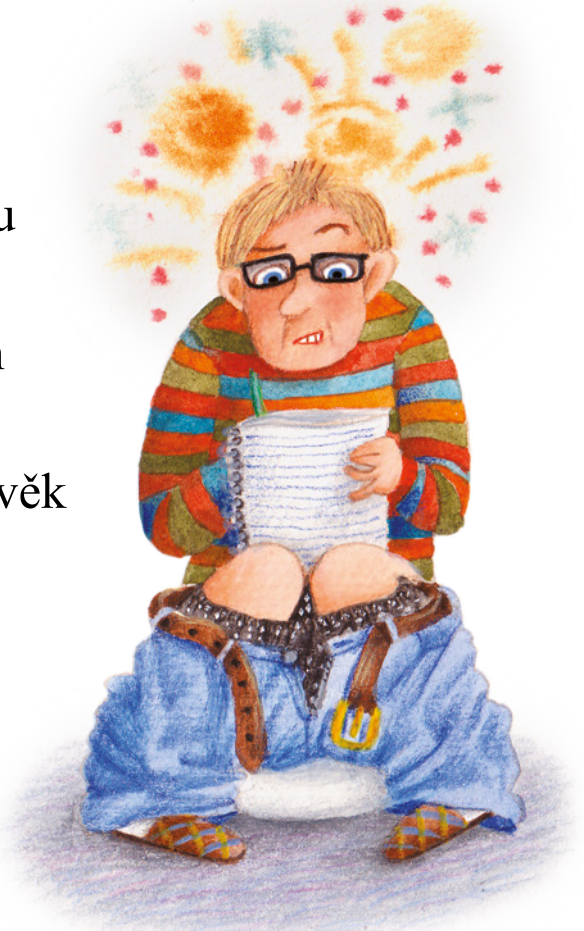
...spolu vynalézají
prapodivné věci...

VŠETEČKOVÍ

V domečku
s červenou střechou
a kulatým půdním
okýnkem bydlí pan
inženýr František
Všetečka. Je to člověk
pracovitý, zvědavý
a odvážný. Je totiž
vynálezcem.

Pan Všetečka
vynalézá všechno
možné i nemožné.
A vynalézá
všude.

...pan Všetečka vynalézá
všude ...

Doma, na ulici, ve sklepě či na půdě,
ba dokonce i v posteli a ve skříni.

Jeho žena se jmenuje Marie Všetečková,
rozená Tečková. Pan Všetečka jí však říkává
Marie jenom tehdy, když jde o vážnou věc.
Jinak na ni volává Mařenko, Maruško,
Mařko, ale nejčastěji jí říká Majdo.

Paní Marie Všetečková je žena laskavá,
trpělivá a veselá. Naštěstí pro pana
Všetečku! Žena nelaskavá, netrpělivá a bez
smyslu pro humor by panu Všetečkovi ty
jeho vynálezy asi těžko strpěla.

I paní Všetečková má své zaměstnání.
Je lékárnice. Prodává lidem léky proti
bolesti, kapky proti rýmě, sirup proti kašli,
masti proti vyrážkám a obvazy na rány.
Obvazy a náplasti si k ní chodil kupovat

...paní lékárnice Všetečková
(rozená Tečková)

hubený, blondatý kluk s brýlemi, které nosila snad už jeho babička. A to byl právě pan inženýr František Všetečka.

Slečně lékárnici se líbil. A ona se zase líbila jemu. Slovo dalo slovo a ze slečny

Marie Tečkové se časem stala paní Marie Vsetečková. Později se Františkovi a Marii Vsetečkovým narodila malá Baruška. Holka pro radost a jen malou starost.

Baruška je holka svého táty a své mámy. Po tátovi zdědila blond'até vlasy a po mámě je má kudrnaté. Zpropadené vlasy! Barča se na ně zlobí. Hlavu má samou žlutou kudrnku. Kdyby měla křídla, vypadala by jako andílek! Ještě že má oči. Po mámě jsou tmavé jako trnky a po tátovi trošičku krátkozraké, takže musí nosit brýle. Baruška si myslí, že má tmavé oči jako čertík nezbedník, a to se jí líbí. I ona je malý neposeda, myška šup sem, šup tam, zkrátka je to Vsetečkovic holka.

Baruška VŠETEČKOVÁ

*po mamě kudrlinky
a oči jako brčky...*

*po tátovi blondáče vlasy
a krátkoraké oči...*

*)Pan prodavač Číbro

Když už nemusí tatínek chodit do lékárny, protože paní lékárnici má doma, chodí teď častěji do železářství. A Baruška, to se ví, chodí s ním.

V železářství vše voní železem a dřevem. Různé nástroje a nářadí, hřebíky a šroubky prodává pan prodavač Číbro.

Pan Číbro je prodavač veselá kopa, s tatínkem si rozumí a Barušku si rád dobírá. Jakmile je uvidí ve dveřích, ihned je zdraví: „Vítám vás, pane inženýre, dobrý den, slečno dcerko, čím mohu posloužit?“

Tatínek mu vždy odpovídá: „Zdravíčko, pane majiteli velkoobchodu se železným zbožím.“

„I co to vidím,“ důležitě opáčí pan Číbro a pohladí Barušku po kudrnaté hlavičce, „vaší slečně dceři se nějak rovnají vlásky, to ne, to nemůžete dopustit, pane inženýre. Raďte jít ke konkurenci. Kadeřník Plícha má již otevřeno, jistojistě vám vyjde vstříc

a vlásky opět nakadeří. Zase bude Baruška jako andílek.“

Barča se mračí jako starý čert. Tatínek Všetečka se jí zastane: „Myslím, že jsme tady správně, rozhodli jsme se, že Barušce vlásky narovnáme.

To je teď v módě, pane Číbro, víte? Baruška se porozhlédne po vašem krámě, jaký tady máte nepořádek, a hrůzou se jí zjeví vlasy, že budou rovné jako hřebíky.“

Táta je kabrňák. Znovu nad panem Číbrem vyhrál. Myslí si Baruška.

Tatínek i pan Číbro se smějí.

„Copak potřebuješ, Františku?“ kamarádsky poplácal pan Číbro tatínka.

„Ale, zlobí nás myš,“ mávl rukou tatínek.

„Tak to chce jednu speciální past, pojd' se mnou do skladu,“ vybídl tatínka pan prodavač.

Zatímco si šel tatínek vybrat pastičku na myš, Baruška si prohlížela obchod. Pošoupla si brýle na nose, aby lépe viděla na Číbrův nepořádek. Tam koukla, tam nahlédla, ale nikde žádný nepořádek neviděla. Ani jeden zakutálený hřebíček!

„Ach jo, zase budu mít vlasy samou kudrnu,“ povzdychla si Baruška.

Tatínek si ze skladu donesl pastičku na myši.
„Jen aby to fungovalo,“ zapochyboval.

Pan Číbro se usmál a zvesela zarýmoval:
„Od Číbra pasti, konec myší strasti!“

„Jak past funguje, pane Číbro?“ zajímala
se Baruška a prohlížela si destičku
s plíškem.

„To je jednoduché,“ řekl pan Číbro.

„Na plíšek dáš kousek sýra a pérko pěkně
natáhneš. Myška přicupitá, chce si odnést
sýr, najednou cvak, pastička klap a s myší
je amen.“

Baruščiny oči se zalily slaným mořem.
Bylo jí myšky líto.

Tatínek se k ní přitočil a šeptl jí do ucha:
„Neboj se. Táta vynálezce
vynalezne lepší past.“

Baruška přestala plakat.

Doma se tatínek
zavřel do skříně. Řekl,
že potřebuje dostat
nějaký nápad. Kdo
chce dostat nápad,
musí si ve tmě
hlavu lámat. A kde
je tma? Ve sklepě a ve skříní. Kde je myš?
Ve sklepě. Takže z taktických důvodů se
musel tatínek uchýlit do skříně, aby myš
nepoznala, co se na ni chystá.

Tatínek seděl ve skříni dlouho. Tak dlouho, že mu vystydla polívka. Maminka se na tatínka zlobila. Vzala zvoneček, který byl památeční po tetičce, pořádně s ním zacinkala a zvolala: „Tatínku, inženýre Františku Všetečko, okamžitě vylez ven a pojd’ se najíst. Já nebudu tu polívku ohřívát desetkrát!“

„A mám to, maminko moje zlatá,“ zaradoval se tatínek, „tys na to kápala!“

Tatínek vyskočil ze skříně a dal mamince pusy.

